

Z Foxíkova zápisníku

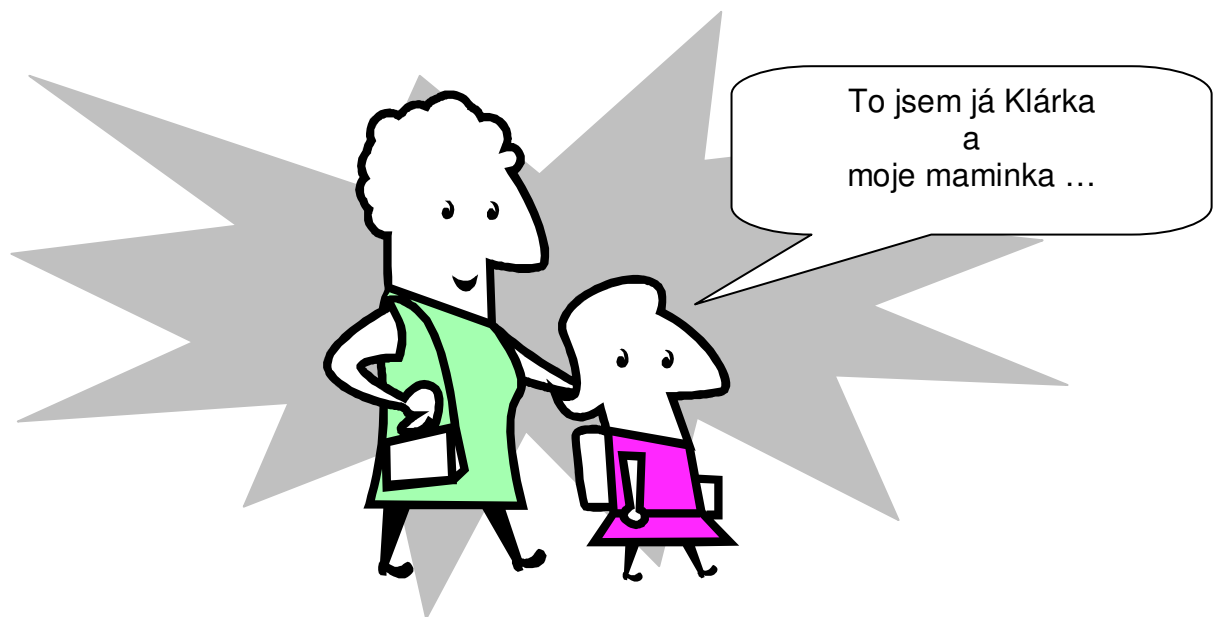
Sama doma doopravdy

Ahoj kamarádi,

z toho ledového dobrodružství, o kterém jsem vám posledně vyprávěl, mi ještě teď naskakuje pod kožichem husí kůže, i když táta povídal, že lišky a lišáci žádnou husí kůži mít nemůžou, protože nejsou husy. To je sice pravda, ale lidi to taky říkají a přitom nejsou husy. Dokonce jsem slyšel, že někteří človíčkové mají i hroší kůži, a velitel policejní stanice, co stojí kousek od naší nory, tuhle povídal, že dneska nějak není ve své kůži. Když tedy není ve své, tak proč by nemohl být v té husí nebo hroší? A aby toho nebylo málo, tak zrovna včera, když odcházel na důležitou poradu povídal kolegům na stanici, že nese svou kůži na trh. No, a pak se v tom vyznejte. Jeden by z toho vyletěl z kůže...!? No a „tu máš lišku v kožíšku“, už je to tady zase. Nějak se z těch kůží a kožíšků nemůžu vymotat a ani se zeptat táty a mámy, jak je to doopravdy, protože ráno odešli pro čerstvé návnady proti vzteklině. A tak jsem doma sám a přemýšlím, co bych asi mohl dělat. Být občas doma sám není špatné, ale taky je to veliká odpovědnost. Najednou máte na starosti celou noru, vlastně celý byt a všechno co je v něm, ale co je nejdůležitější, máte na starosti i sami sebe. A to je ta největší odpovědnost jakou si my děti můžeme představit. Vzpomínám si,

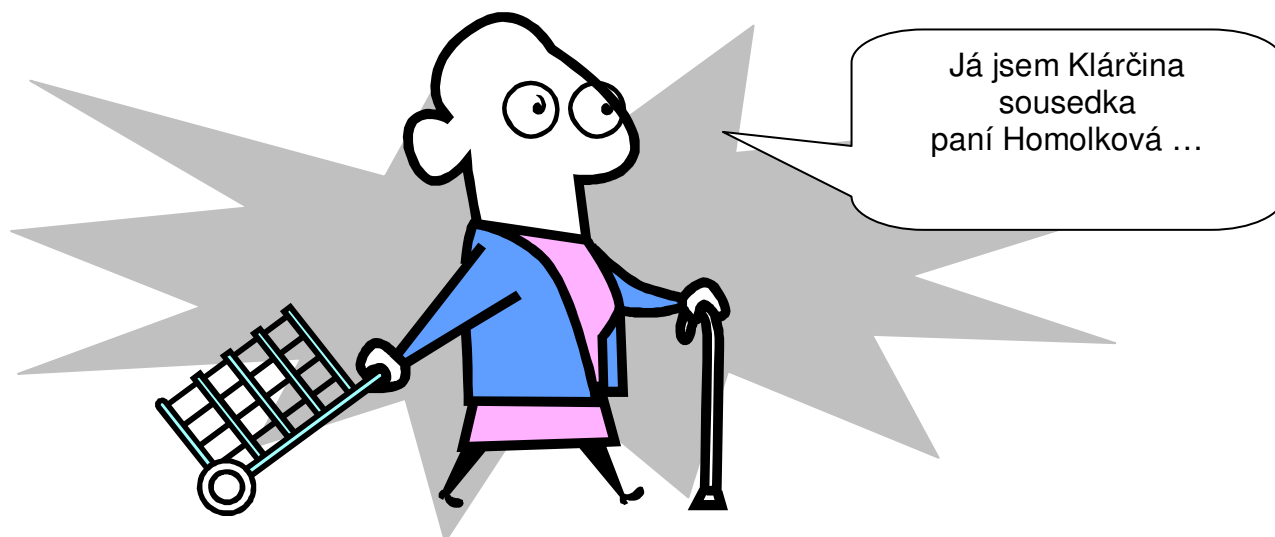
jak jsem jednou seděl pod okny policejní stanice a vyslechl jsem příběh jednoho děvčátka, které taky zůstalo samo doma. To vám bylo tak tajemné a poučné povídání, že jsem dostal křeče do uší, jak jsem je měl nastražené. A protože táta s mámou se ještě pořád nevracejí, tak vám ten příběh budu vyprávět. Ale pozor, to nebude jako z televize nebo videokazety. Tentokrát to bude doopravdy.

Ta holčička se jmenovala Klárka. Tak jako každý den se vracela ze školy domů a těšila se, jak bude mamince povídat o tom, co bylo ve škole nového. Před domem potkala paní Homolkovou, sousedku z protějšího bytu. Pěkně ji pozdravila a honem honem pospíchala do druhého poschodí, kde bydleli. Stejně jako včera, předvčerejškem i předpředvčerejškem a stejně jako každý den, když se vracela ze školy, zazvonila u dveří a čekala až jí maminka otevře. Zvoní jednou, zvoní dvakrát a nakonec i třikrát a ono nic. Maminka šla asi nakoupit pomyslela si Klárka. Hned si vzpomněla, že jí máma s tátou pro takový případ dali klíče od bytu, aby nemusela čekat venku. Jenže ouha, Klárka si ne a ne vzpomenout, kam že si ty klíče uložila. Prošmejdila všechny kapsy, co jich na šatech měla. Školní brašnu dvakrát vysypala a dvakrát znovu poskládala a klíče nikde.

To vám tedy řeknu kamarádi, ztratit klíče od bytu, to je malér jako hrom. To je jako byste si domů „pozvali“ takové ty všelijaké pot'ouchlé a nenechavé lidičky, co vám ukradnou nos mezi očima dřív, než jednou řekneš „mobil“. V tu chvíli vlastně ani nevíte, jestli už u vás doma ti lapkové, šmejdilové a vykukové náhodou nebyli a jestli už nejste bez televize, počítače nebo videa. No prostě hrůza jen pomyslet. A to nemluvím o tom, že by na vás takový chmaták a loupežník mohl natrefit, když budete doma sami. I když se mi strachy třepaly všechny blechy v kožichu, netrpělivě jsem se tenkrát přisunul k oknu policejní stanice, aby mi ze strážníkovy vyprávění neuniklo ani slovíčko.

Když Klárka nenašla klíče od bytu ani v kapsičkách, ani v aktovce, zůstala bezradně sedět na schodech před bytem. Přemýšlela, kde je asi ztratila a hodně si vyčítala, že na ně nebyla opatrnější. Tu se na schodech ozvaly nějaké zvuky. Klárka se zaradovala, že už asi jde maminka z nákupu a současně se strachovala z toho, jak ji bude hubovat. Ale místo mámy se na schodech objevila paní Homolková, ta hodná souseďka z protějšího bytu.

Dovedete si představit, jaké bylo Klárčino překvapení, když jí podala ty tolik hledané klíče? Našla je před vchodem do domu, kde je Klárka vytrousila, a když ji teď viděla sedět na schodech hned ji napadlo, komu asi patří. Konečně byla Klárka doma. Zaklapla dveře a klíče pověsila na háček vedle nich. Ještě si ani nestačila vybalit učebnice a sešity ze školy, když tu se ozvalo zvonění telefonu. „Dobrý den tady je Klárka“, řekla pěkně slušně do sluchátka. Pán, který se jí ozval, měl hluboký zastřený hlas a představil se jako Novák. Pochválil Klárku, že je moc šikovná holčička a zeptal se, jestli jsou doma tatínek nebo maminka. Bez dlouhého přemýšlení odpověděla, že ani táta ani máma doma nejsou.

Jejda, jejda, můj ty kuliferdo chlupatej, málem se mi leknutím kožich obrátil dvakrát tam a zpět, když jsem slyšel, co Klárka povídala tomu pánovi do telefonu. Takové věci se cizím lidem říkat nemají. I můj táta lišák povídal, že když budu doma sám, tak se mám tvářit, že máme plnou noru příbuzných z Horního i Dolního polesí, a že tu budou od Nového roku do Silvestra. Ono se může stát, že toho zneužije nějaký ten zlotřilý obejda a pak by se teprve mohly díť věci. Však i ten strážník, co Klárčin příběh vyprávěl, jen vážně pokyvoval hlavou a povídal, že kdyby tehdy Klárka řekla, že táta je třeba v koupelně a jak vyjde ven, že toho pana Nováka zavolá, mohlo to všechno dopadnout jinak. Ale nic naplat, co se stalo, to se stalo a tak mi nezbylo než pozorně poslouchat jak to bylo dál.

Ten pan Novák Klárce pěkně poděkoval a řekl, že zavolá později. Pravda je, že už nikdy nezavolal, ale zato se za pár minut rozezněl zvonek u dveří. Klárka vyskočila ze židle ve svém pokojíčku, a protože

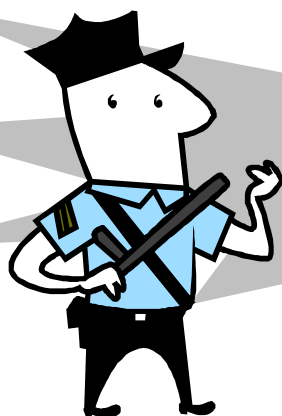
si myslela, že se vrací maminka, rozběhla se rychle ke dveřím. Když už sahala na kliku uvědomila si, že máma přece nosí svoje klíče a nemusí zvonit. Kdo to ale může být? Ptala se Klárka v duchu. Jenom škoda, že se nezeptala i nahlas. Bez dalšího přemýšlení otevřela dveře a najednou stála proti chlapovi jak hora. Oblečený byl v montérkách a na očích měl velké tmavé brýle. Než se Klárka stačila na cokoliv zeptat, všimla si, že jeho velká vysoká bota se rychle posunula mezi dveře až se bezpečnostní řetízek divoce rozhoupal.

Pro pět ran do kožichu, co to ta Klárka vyvádí? Jako by měla v hlavě milion splašených mravenců a ne zdravý rozum. Jako by nevěděla jak dopadl Smolíček pacholíček, když otevřel dveře těm vykutáleným jezinkám. No řeknu vám děti, tak to jsem od Klárky opravdu nečekal. Tak bezhlavě otevřít dveře cizímu člověku a ani se před tím nezeptat, kdo to vůbec zvoní, to může udělat jen opravdové t'ululum, motovidlo a popleta. A to už nemluvím o tom nešťastném bezpečnostním řetízku, který si jen tak visel na dveřích, místo aby byl pořadně zapnutý. Kdyby totiž byl, tak by to ten hrubiánský hromotluk neměl tak snadné. Ale pozdě lišku honit. Nezbyvá, než si ten příběh poslechnout do konce, ať už dopadnul jakkoli.

V okamžiku se za tou botou cpal do dveří celý ten velikánský člověk. Klárka upadla na zem a vyděšeně pištěla, co jí síly stačily. Plácala kolem sebe rukama i nohama a snažila se dostat ze dveří na chodbu. Tomu halamovi se to samozřejmě vůbec nelíbilo a tak zase táhnul Klárku zpátky do bytu a snažil se zavřít dveře. Taková mela se ale neobejde bez rámusu. Když už nešťastné Klárce docházely síly, otevřely se dveře u té milé a hodné sousedky Homolkové, co bydlí naproti. Ten padouch se v tu chvíli leknul snad víc, jak ta dobrá žena. A to bylo dobře. Dvěma skoky byl na schodech a pak už jenom hřmotný dupot prozrazoval, kudy utíká pryč z domu. Klárka ještě dlouho potom plakala a hodně nocí nemohla klidně usnout. Toho lupiče se tehdy chytit nepodařilo. Mimo jiné taky proto, že než paní Homolková našla to správné telefonní číslo na policii, uběhla moc dlouhá doba.

Tak to vidíte kamarádi. Stačila jen špetka nepozornosti, k tomu lžička hlouposti a neštěstí bylo tu. Ještěže měla Klárka i plnou naběračku štěstí, jinak kdo ví, jak by to všechno skončilo. Vzpomínáte si jak to říkal můj táta lišák: „bylo to o liščí chlup a myší zub“. Celou cestu od policejní stanice domů jsem tehdy musel myslet na to Klárčino lehkovážné a nešťastné chování. Jen si vzpomeňte, jaké že to udělala chyby a zkuste si o tom popovídat s rodiči nebo paní učitelkou. A teď už musím s tím povídáním končit. Táta s mámou se vracejí a budeme se očkovat.

Já jsem strážník Městské policie
Brno a řeknu vám ta správná
telefonní čísla,
která paní Homolková zapoměla

MĚSTSKÁ POLICIE 156
POLICIE ČR 158

A teď kamarádi úkoly pro vás

Zahrajte si s kamarády scénku, jak správně telefonovat s cizími lidmi.

Zahrajte si s kamarády scénku, jak se správně zachovat, když u dveří zvoní cizí člověk.

Zkuste si s kamarády povědět a ukázat, jak a kde nosíte klíče od bytu a jak se o ně staráte.

A nakonec si kamarádi zopakujte, jaká jsou tísňová telefonní čísla na POLICII, HASIČE a ZÁCHRANKU.